

ת"פ 62866/03/18 - מדינת ישראל נגד מוסא עזאזמה

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה טבת תשפ"ב
29 דצמבר 2021

ת"פ 62866-03-18 מדינת ישראל נ' עזאזמה

תיק חיצוני: 404376/2017

לפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אנה שנייד

נגד

הנאשם

מוסא עזאזמה

ע"י ב"כ עו"ד עלי אבו לבן

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ריבוי נישואין, בניגוד לסעיף 176 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בשנת 2008 נישא הנאשם לגב' נהיל עזאזמה (להלן: "**האשה הראשונה**").

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אולם עובר ליום 27.04.17, הכיר הנאשם את נסרין אבו עאיש (להלן: "**האשה השניה**") וביקש להינשא לה. האשה השניה הסכימה להצעת הנאשם וביום 27.04.17 ערך הנאשם עם האשה השניה חוזה נישואין בהתאם לדין השרעי, וזאת על אף שהיה נשוי באותה עת לאשה הראשונה.

ביום 08.05.17 פנו הנאשם והאשה השניה לבית הדין השרעי בבאר שבע, בבקשה ליתן תוקף לנישואיהם.

ביום 11.05.17, נעתר בית הדין השרעי לבקשה, ואשרר את הנישואין.

לאחר ניתוב התיק לשמיעה אצל מותב זה, הודיעה ההגנה, כי בכוונתה לטעון טענות מקדמיות, ובין היתר - כי כתב האישום הוגש תוך אכיפה בררנית, אך לאחר שנתינו מספר ארכות לשם כך - חזרה בה ההגנה והודיעה, כי תעלה הטענות תוך כדי הדיון בהליך העיקרי.

במענה לכתב האישום, נטען, כי הנאשם לא היה נשוי לאשה הראשונה.

ההגנה אישרה, כי התחתן עם האשה השניה בהתאם לדין השרעי וכי פנה לאשרר את הנישואין במועד הנקוב בכתב

האישום.

עוד טענה ההגנה, כי הנישואין עצמם נערכו מחוץ לשטח השיפוט של מדינת ישראל וכי אין המדובר בעבירה נמשכת, כך שלא נעברה העבירה בתחום השיפוט של מדינת ישראל.

מטעם התביעה, נשמעו העדים הבאים:

- ע.ת. 1 - רס"ב איתי בן דוד - במועד האירוע - חוקר בתחנת העיירות;
- ע.ת. 2 - הגב' נהיל עזאזמה - רעייתו הראשונה של הנאשם;
- ע.ת. 3 - הגב' נסרין אבו עאיש - רעייתו השניה של הנאשם;
- ע.ת. 4 - מר בסאם אבו סבייח - מזכיר ראשי בבית הדין השרעי בבאר שבע (תחילה, ויתרה ההגנה על עדותו, אך בהמשך ההליך - שינתה טעמה ודרשה לזמנו למתן עדות).

עוד הוגשו, מטעם התביעה המוצגים הבאים:

- אמרת הנאשם מיום 24.09.17, שעה 10:38, מסומנת 2 בתיק החקירה - ת/2;
- אמרת האשה הראשונה ע.ת. 2 מיום 28.09.17, מסומנת 3 בתיק החקירה - ת/3;
- הסכם נישואין, מסומן א' בתיק החקירה - ת/4;
- מסמכי בית הדין השרעי, מסומנים י"א, י"ב, י"ד, ט"ו בתיק החקירה - ת/5;
- עותק תמצית רישום, מסומן י"ג בתיק החקירה - ת/6;
- יפוי כוח לעורך הדין עלי אלצאנע לענין "נישואין" - ת/7;
- צילום תעודות זהות מתוך תיק בית הדין השרעי - הועבר על ידי פקיד בית הדין ע.ת. 4 - ללא סימון.

מטעם ההגנה - נשמעה עדות הנאשם בלבד.

מטעם ההגנה הוגש מוצג אחד - מזכר מאת החוקרת, רס"ר אירינה קירסנוב מיום 05.11.17, מסומן ט"ז בתיק החקירה - נ/1.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב (לאחר מספר ארכות שניתנו).

מכאן - הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

להלן, תובא סקירה מתוך הראיות והעדויות, ככל שהן צריכות לענין בלבד.

ראיות התביעה

ע.ת. 1 רס"ב איתי בן דוד, שירת במשטרה בעת שנשמעה עדותו במשך 20 שנים, 17 שנים מתוכן כחוקר.

בחקירתו הראשית סיפר, כי גבה את אמרת הנאשם וכן חקר את נשיו.

בחקירתו הנגדית סיפר, כי דובר את השפה הערבית, לאחר שסיים תואר ראשון ושני בלימודי המזרח התיכון ואף שימש חוקר במחלק הפשיעה החבלנית העוינת (פח"ע) של משטרת ישראל.

לדבריו, הנאשם דיבר בשפה העברית ומכל מקום, בהיותו דובר השפה הערבית, אם מתרשם, שהנחקר שלפניו אינו שולט בשפה העברית - מסביר את הדברים גם בשפה הערבית.

לדברי העד, מנהל שיחת היכרות קצרה עם הנחקר, בין היתר, כדי לבחון האם שולט בשפה העברית.

לדברי העד, הסביר לנאשם את זכויותיו לפני החקירה וגם הקריא לו את עדותו, תוך כדי כתיבת השאלות והתשובות.

ע.ת. 2 - האשה הראשונה - הובאה לעדות בצו, לאחר שלא התייצבה במועד הראשון בו זומנה.

בחקירתה הראשית, מסרה, כי נישאה לנאשם בתאריך 25.08.08 (על פי התאריך המוסלמי המופיע - התאריך הוא 26.08.08), אך לדבריה - התגרשה ממנו בחודש פברואר 2017.

לדבריה, הגירושין היו "בבית". לשאלה אם קיים מסמך בנוגע לגירושין, השיבה, כי הגרוש שלה - הנאשם - אמור היה ללכת ל"שטחים" כדי לעשות את המסמך, אך הוא אינו יכול להגיע לשם. עוד הוסיפה, כי אינה יודעת להיכן ב"שטחים"

היה אמור הנאשם להגיע.

כשנשאלה, האם באמרתה במשטרה אמרה את האמת, השיבה, שלא הבינה כי החוקרים דיברו בעברית.

כשהוטח בה, שהחוקר ע.ת.1 מבין ערבית, וכי נחקרה בשפה הערבית, השיבה, כי אכן נחקרה בערבית, אך אינה מבינה את הערבית של החוקר.

כשנשאלה מדוע לא אמרה, שאינה מבינה, השיבה, כי אינה יודעת.

כשנשאלה האם חתמה מבלי לדעת על מה היא חותמת, השיבה - כי אינה יכולה לענות.

כשנשאלה הכיצד מסרה במשטרה, בחודש ספטמבר 2017, שהיא נשואה לנאשם, השיבה, כי לא הבינה מה החוקר אמר וכי היא אמנם חיה אצל הנאשם אבל הם "חיים בנפרד".

לשאלה האם הנאשם נמצא איתה, השיבה, כי הנאשם "נמצא אצלה", אך לא אצלה בבית, היא בבית לבד והוא אינו מתקרב אליה.

כשהוטח בה, שבחקירתה מסרה שבעלה בא אליה בכל יום, השיבה כי הוא אינו בא אליה אלא לילדים שלו.

כשהוטח בה, כי בחקירתה מסרה שהוא ישן אצלה פעם בשבוע - שללה הדבר.

אמרת העדה בחקירתה במשטרה - ת/3 - נתקבלה בהתאם לסמכותו של בית המשפט מתוקף סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות").

באמרה, שנגבתה ביום 28.09.17, מסרה את הפרטים הבאים:

"אני אשתו של מוסא סאלם עזאזמה (הנאשם) ואני נשואה לו 9 שנים ויש לי 4 ילדים, סנאד בן 8, מרים בת 6, רהאף בת 3, וסגא בת שנה" (ש' 2).

לשאלה - היכן היא גרה, השיבה:

"אני גרה בואדי נעם עם בעלי מוסא" (ש' 5).

לשאלה, האם בעלה גירש אותה - השיבה בשלילה.

לשאלה - האם לבעלה אשה נוספת, השיבה:

"כן, נסרין, הוא התחתן איתה בחודש חמישי בשנת 2017, והיא גרה לידי גם עם מוסא, על (צ"ל "כל") אחת גרה בבית נפרד, אבל היא גרה לידי ומוסא נמצא אצלי יום ויום אצל נסרין" (ש' 9 - 10).

לשאלה, האם אמר לה הנאשם שבכוונתו לשאת עוד אשה, השיבה בחיוב ואמרה, שלא היה לה מה לעשות, היות שגם אם היתה מתנגדת לכך - היה מתחתן, שכן, רצונה אינו משנה לענין זה.

לשאלה, בדבר יחסיה עם בעלה מאז הנישואין הנוספים, השיבה שהם בסדר, אך לפני הנישואין, היו טובים יותר, הנאשם בא אליה כל יום ורואה את הילדים, אבל ישן אצלה רק פעם בשבוע ונמצא אצל האשה הנוספת "כל הזמן".

העדה סיפרה, כי היתה בחתונת בעלה עם האשה הנוספת שהתקיימה אצלם בבית.

בחקירתה הנגדית, חזרה על טענתה, שנחקרה בשפה הערבית, אך הערבית לא היתה מובנת לה.

במהלך חקירתה הנגדית, לאחר שהסניגור ציין, מספר פעמים, במהלך הדיון, כי באפשרות העדה להימנע מלהעיד ואף פנה לעדה והסביר לה זאת בתחילת חקירתו הנגדית - השיבה, כי אינה מעוניינת להיחקר.

מתוקף האמור בסיפא לסעיף 183 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") - הקובע, כי אין לכפות על בן זוג להעיד נגד בן זוגו במשפט הנוגע לריבוי נישואין - פוטרה העדה מהמשך עדותה.

ע.ת.3 - האשה השניה - סיפרה, בחקירתה הראשית, כי נישאה לנאשם בתאריך 12.05.17, בעיר באר שבע.

העדה מסרה, כי בחקירתה במשטרה סיפרה אמת, אך סירבה להשיב לשאלה בדבר הקשר שבין האשה הראשונה לנאשם.

העדה מסרה, כי מתגוררת בשבט אלעזאזמה עם בעלה - הנאשם - וכי להם ילדים.

כשהוטח בה, שבחקירה במשטרה מסרה, שהיא מתגוררת עם בעלה ועם אשתו הנוספת, השיבה, כי האשה הנוספת אינה גרה איתה אלא לידה.

העדה אישרה את הסכם הנישואין שהוצג לה.

התביעה עתרה להגיש גם אמרתה של עדה זו על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, אך לנוכח כך, שעדה זו הביעה, במפורש, רצונה להימנע מלהשיב לשאלות בכל הנוגע לנישואיו הקודמים של הנאשם, לכאורה, ועל מנת שלא לסכל הוראת המחוקק, כי אין לכפות עליה להעיד במטריה זו - לא נעתר בית המשפט לבקשת התביעה.

ע.ת. 4 - בסאם אבו סביח, משמש כמזכיר בבית הדין השרעי בבאר שבע.

העד הביא עמו את המסמכים מתיק בית הדין השרעי ולאחר מכן שלח גם את צילום תעודות הזהות שהוצגו בבית הדין השרעי.

בחקירתו הראשית מסר, כי גם מי שאינו אזרח ישראלי רשאי לפנות לבית הדין השרעי בתנאי שאחד מבני הזוג - הוא אזרח ישראלי.

בבית הדין מבררים את מצבם האישי של הצדדים בשאלות או לפי מה שרשום במסמכים.

בחקירתו הנגדית מסר, כי הנאשם הגיע כשכבר היה נשוי לאשתו השניה, וזה מופיע אף בבקשה לאשרור נישואין, שם נאמר, שנערכו כבר בתאריך 27.04.17.

בחקירתו החוזרת מסר, כי הצדדים היו נוכחים בבית הדין.

המאשימה הגישה שטר נישואין שבין הנאשם ובין רעייתו הראשונה, שנערך בשפה הערבית, בבית הדין השרעי בנפת חברון - ת/4.

עוד הגישה המאשימה, בקשה לאישור נישואין בין הנאשם לבין האשה השניה, נושא תאריך 08.05.17, ובה נתבקש בית הדין השרעי בבאר שבע לאשר את הנישואין, שנערכו בתאריך 27.04.17.

אשרור הנישואין על ידי בית הדין השרעי ניתן בתאריך 11.05.17 (ראו ת/5). יצוין, כי על פי תמצית החלטת קיום הנישואין, נרשם, שמצבו האישי של הנאשם היה "נשוי" וכן נרשמה הערה בהחלטת אשרור הנישואין כדלקמן: אזהרה: עם התראה שיש חשד לעבירה לחוק ריבוי נשים ולפי סעיף 179 לחוק העונשין. על המזכיר להעביר החלטה זו ליועץ המשפטי לממשלה כדי לנקוט באמצעים הדרושים.

על פי תמצית הרישום ממרשם האוכלוסין (ת/6) - נישאה האשה השניה לנאשם, כשתאריך שינוי המצב האישי נרשם

כ-27.04.17 וקטגוריית המצב האישי נרשמה "בבירור".

יפוי הכוח ת/7 ניתן מאת הנאשם לעורך הדין עלי אלצאנע, כשמטרת הטיפול נרשמה "נישואין", והתאריך הנקוב בו הוא 08.05.17.

התביעה הגישה, כאמור, גם את תצלום תעודות הזהות, שהוצגו בבית הדין השרעי (לא סומנו) כשעיון בתצלום מלמד, כי מי שהתייצבו בבית הדין השרעי היו הנאשם והאשה השניה.

עד כאן - ראיות התביעה.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. זה בחר להעיד, לאחר שהוסברו לו האפשרויות העומדות בפניו.

לדברי הנאשם, בחקירתו הראשית הוא כבן 33 שנים, עוסק בחקלאות, מאיזור יריחו.

לטענתו, היה אמנם נשוי לאשה הראשונה, אך התגרש ממנה ולאחר שהתחתן עם האשה השניה - החליט להחזיר את האשה הראשונה.

לאחר מכן - התגרש ממנה שוב.

לדבריו - התחתן מחדש עם האשה הראשונה כשנה לאחר שנישא לאשה השניה.

לדבריו, היה נשוי לאשה השניה שלושה חודשים בלבד, ולאחר שלא הסתדרו - התגרש ממנה.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי מזה 16 שנים, מתגורר בפזורת שבט "אלעזאזמה" באיזור רמת חובב.

לדבריו - כל המשפחה המורחבת - "חמולה" - עברה לאיזור בעקבות סכסוך דמים שהיה במקום מגוריה הקודם באיזור יריחו.

הנאשם מחזיק בשני בתיים, באחד מתגוררת האשה הראשונה. לדבריו - למרות שגירש אותה, היא אינה חפצה לחזור למשפחתה, כדי שתוכל לחיות עם הילדים.

בבית השני - מתגורר הנאשם עם האשה השניה. לדבריו - אינו ישן ב"שיק" (אוהל האירוח) אלא עם בבית עם האשה השניה.

עם זאת, דואג לפרנסת הילדים עם האשה הקודמת.

לדבריו, הוא מחזיק בדת האיסלאם, חי על פי מצוות הדת, כולל כל הנוגע לנישואין וגירושין.

לדבריו, הנישואין היו בבית, בתאריך 27.04.17, אך מי ש"חיתן" אותם היה בית הדין השרעי.

כשהוצגה לנאשם הבקשה שהוגשה לבית הדין השרעי, מסר, כי אינו יודע קרוא וכתוב באף שפה.

לדבריו, החתונה ביום 27.04.17 נערכה בביתו, בדרך של מסיבה, במסגרתה הביאו אוהל, אוכל, קפה וזה.

כן, שילם מוהר בסך 5,000 דינר להורי הכלה. אם יתגרש - יהיה עליו לשלם עוד 20,000 דינר.

לשאלה, האם שילם את השלמת המוהר לאשה הראשונה, כאשר גירש אותה - השיב, שהמדובר היה בסכום "ממש סמלי" והוא לא שילם אותו, כי הוא עדין מפרנס אותה ואת הילדים.

לדבריו, גם לו וגם לאשה הראשונה אין אזרחות ואין היתר לשהות במקום מגוריהם.

כשנשאל מתי התחתן עם האשה הראשונה, אמר שזה היה בשנת 2008 או 2009 בעיירה יאטה.

כשנשאל מתי התגרש ממנה, השיב, כי אינו זוכר, היות שיש לו "בעיה בזיכרון".

כשנשאל, מתי התחתן עמה בפעם השניה השיב, שהיה זה לאחר כשנה או שנה ומחצה בהן חי עם האשה השניה - אז החליט להחזיר את האשה הראשונה.

לדבריו, גירושי האשה השניה היו בפעם הראשונה בכפר "דורה" ובפעם השניה בכפר "יאטה". לדברי הנאשם, הגירושין נעשים בבית, אך כדי להחזיר את אשתו, היה צריך ללכת לבית הדין השרעי. לשאלת בית המשפט, מדוע, אם כן, היה עליו לפנות לשני בתי דין, השיב, כי החזיר את אשתו הראשונה פעמיים.

לשאלת בית המשפט, מסר הנאשם, כי היה מדובר בגירושין סופיים וכי הגירושין נערכו כך שאמר לאשה שלוש פעמים,

שהיא מגורשת.

לדבריו, מזה כשנתיים או שנתיים ומחצה, אינו נשוי עוד לאשה הראשונה.

הנאשם אישר, כי בכל מקרה היה שלב בו היה נשוי לשתי נשים, שנה או שנה ומחצה לאחר שהתחתן עם נסרין, וכי שלב זה ארך כשלושה או ארבעה חודשים.

כשנשאל, כיצד התחתן עם שתי נשים בניגוד לחוק השיב, כי הוא תושב "הרשות הפלשתינאית" והחוק אינו חל עליו.

לשאלה, האם ביכולתו להציג מסמכים בנוגע לגירושין הנתענים, השיב, כי לא לקח את המסמכים וכי יש מצב שהם נמצאים אצל האשה הראשונה, אך אינם אצלו.

לשאלה, כיצד הלך לבתי הדין באיזור יהודה ושומרון כאשר לטענתו - חשופה משפחתו לנקמת דם, השיב, כי הלך אליהם בחשאי. כשהוצג לו, כי אשתו הראשונה סיפרה, שאם ילך לאיזור יהודה ושומרון - עלול להיקלע לסכנה, השיב, כי נכנס ויוצא מתחומי יהודה ושומרון "כפי שנכנסים העובדים".

לשאלה, כיצד האשה הראשונה לא סיפרה על הגירושין האמורים, השיב: "יש מצב שהיא לא זכרה טוב".

הנאשם אישר, כי יוצא מאיזור יהודה ושומרון שלא כחוק - אין לו תעודת זהות ישראלית ואין לו אישור שהיה.

הנאשם מסר, כי נחקר בעברית, למרות ש"מבין את השפה אבל לא הרבה". עם זאת, כשעומת עם פרטים רבים מתוך האמרה שמסר, כגון מקום מגוריו; מספר ילדיו; השנה בה התחתן עם האשה הראשונה; היות האשה הראשונה שוהה בלתי חוקית; העובדה, כי אין זה חוקי להיות נשוי לשתי נשים; ועוד השיב - כי לא הבין את הכל, אינו זוכר מה היה ומה אמר.

לשאלה, מדוע בתעודה שהציג בבית הדין השרעי נרשם, שהוא נשוי לאשה הראשונה, השיב: "יש מצב שעד עכשיו לא מחקו את השם שלה", וזאת למרות שעמד על כך שהיה פעמיים בבתי הדין שם.

הנאשם אישר, כי נישא לאזרחית ישראלית כדי לקבל אשרת עבודה.

כשנשאל מדוע אמר במשטרה, שהוא נשוי לאשה הראשונה, השיב, כי כנראה לא הבינו אותו נכון.

כשנשאל איך את כל שאר הפרטים שמסר הבינו, השיב: "אני לא זוכר כלום. כל האחים שלי נשואים לשתי נשים. אני לא מבין למה דווקא אני" (עמ' 46 ש' 14).

כשהוטח בעד, כי עודנו נשוי גם לאשה הראשונה ולא התגרש ממנה כלל, עמד על כך, שהתגרש ממנה.

כשנשאל האם מותר לגבר להיכנס לבית של אשה שאינה אשתו, גם אם היה נשוי לה בעבר, השיב שהדבר אסור.

כשעומת עם כך, שהאשה הראשונה מסרה, באמרתה במשטרה, שהנאשם בא אליה כל יום ואף ישן אצלה פעם בשבוע, השיב, כי הם גרים בסמוך, והוא "בא אליה להביא לה כסף" אך לא נכנס אליה לבית.

כשעומת עם כך, שגם בבית הדין השרעי מסר שהוא נשוי לאשה הראשונה, השיב "יש מצב שכן אמרתי" (עמ' 47 ש' 17), ולאחר מכן שינה טעמו וטען כי אינו זוכר.

כשעומת עם כך שבמהלך ניהול המשפט, הגיע שוטר לביתו על מנת לממש צו הבאה לעדות התביעה - נשותיו, והוא הבטיח שיגיע לדיון "עם שתי הנשים שלו" השיב, שלא אמר כך, אלא השוטר אמר לו שיביא אותן, והוא הביא אותן.

לשאלה כיצד יכול היה להביא את האשה הראשונה לדיון, אם לא היה נשוי לה, השיב, כי אמר לה שיש דיון והיא חייבת לבוא.

כשעומת עם כך שבאמרתו במשטרה מסר, שהיה נשוי לאשה הראשונה ומעולם לא התגרש ממנה, וכי אף מסר שגם לאחר הנישואין לאשה השניה, הוא ישן אצל האשה הראשונה פעם בשבוע, השיב: "בשביל מה כל השאלות האלה?" ועוד הוסיף, כי סובל על כיסא העד וכי יש לו "כאבים באזניים" (עמ' 48 ש' 7 - 14).

כשהוטח בנאשם, כי הפרטים שמסר במשטרה היו אמת וכי לא התגרש מאשתו הראשונה, עמד על גרסתו.

לשאלת בית המשפט, כיצד יתכן, שאשתו הראשונה אינה מתגוררת עמו היום, כאשר מסר בעדותו, כי פעמיים גירש אותה ופעמיים החזיר אותה, ומשתמע מכך שעכשיו אמורה להיות עמו, השיב, כי בעצם גירש אותה שלוש פעמים וכי כעת היא גרושה (עמ' 48 ש' 33 - עמ' 49 ש' 6).

כשנשאל עוד, מדוע מסר לחוקר, שלא גירש כלל את אשתו הראשונה, השיב, כי יתכן שהיתה ביניהם "אי הבנה".

כשנשאל - מדוע בבית הדין השרעי לא מסר שהוא גרוש, השיב: "יש מצב שאין לי תעודת זהות ישראלית והחוק הזה הוא לא תקף לגביי".

כשנשאל כיצד היה בידו להחזיר את גרושתו, בהתאם לחוקי האיסלאם, השיב, כי מותר לו עד שלוש פעמים להתגרש ולהשיב את אשתו. ההגנה הגישה מטעמה גם את המזכר נ/1, ממנו עולה, כי למשרד הפנים אין גישה לתמצית רישום של תושבי איזור יהודה ושומרון, ולכן לא ניתן היה להמציא תמצית רישום של הנאשם ושל האשה הראשונה.

עד כאן - ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה ביקשה לדחות טענות ההגנה בנוגע לאופן ניהול החקירה ובייחוד - בנוגע לאופן גביית אמרת הנאשם, באשר נגבתה על ידי החוקר ע.ת. 1, שהוא דובר השפה הערבית; בעל ניסיון.

התביעה הפנתה לכך, שההגנה לא עתרה לקיום משפט זוטא וביקשה לקבל התרשמות החוקר, כי הנאשם הבין את משמעות הדברים שמסר ולהעדיף, לענין זה, את התרשמות החוקר - ע.ת. 1 - על פני עדות הנאשם.

בהתאם, ביקשה התביעה לקבל העובדות שמסר הנאשם באמרתו, והן, כי נישא בשנת 2008, בכפר יטא שבנפת חברון, לאשה הראשונה; הביא אותה ליישוב שגב שלום; ובחודש מאי 2017 התחתן עם האשה השניה, בעלת אזרחות ישראלית, שכבר היתה בהריון. עוד אישר הנאשם באמרתו, כי לא התגרש מהאשה הראשונה לפני שהתחתן עם האשה השניה, וכי נודע לחוקר בנוגע לכך.

לטענת התביעה, גרסתו זו של הנאשם היא פשוטה ומהימנה, "רוויה באותות אמת" והתביעה עותרת, כי בית המשפט יאמצה.

התביעה עתרה להעדיף את אמרתה במשטרה של ע.ת. 2 - האשה הראשונה - במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, כאשר לפי עדותה זו - לא התגרש הנאשם ממנה, ואף לא יכול היה לפנות לבית דין שרעי באיזור יהודה ושומרון. עוד ציינה באמרתה זו, כי גם לאחר נישואי הנאשם לאשה השניה - המשיך לישון אצלה פעם בשבוע. לטענת התביעה - גרסתה של עדה זו בבית המשפט היא כבושה ואין לייחס לה משקל.

התביעה עתרה לקבל, מתוך עדותה של ע.ת. 3 - האשה השניה - את הסכם הנישואין ת/5, המתעד את נישואיה לנאשם.

אשר לעדותו של מזכיר בית הדין השרעי - ע.ת. 4 - הפנתה התביעה לכך, כי בתעודות שהוצגו לבית הדין, כאשר באו הצדדים לאשרר את הנישואין השניים, נרשם תחת מצבו האישי של הנאשם, כי הוא "נשוי".

התביעה ביקשה לדחות את גרסת הנאשם בבית המשפט, בכל הנוגע לכך, כי התגרש מאשתו הראשונה, טענה שאין לה תיעוד במסמכים, והיא איננה מהימנה על פניה.

התביעה הוסיפה וטענה, כי גם אם תתקבל גרסת הנאשם, לפיה התגרש מהאשה הראשונה - ולאחר מכן החזיר אותה, הרי בכל מקרה - עבר הנאשם עבירה של ריבוי נישואין, שכן, במקרה כזה, נישא לאשה הראשונה בפעם הנוספת, כאשר היה נשוי לאשה השניה.

התביעה טענה, כי לנוכח הודאת הנאשם בכך שיצא את איזור יהודה ושומרון באופן בלתי חוקי - ניתן היה להרשיעו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, אך לאור בקשתה שלא לקבל גרסת הנאשם בבית המשפט - לא תעתור לכך.

אשר לשאלת תחולת דיני העונשין על הנאשם - טענה התביעה, כי משעבר הנאשם את העבירה של נישואין לאשה השניה בשטח מדינת ישראל - חל עליו החוק הישראלי.

עוד טענה, כי מרכז חייו של הנאשם הינו בישראל, לפחות ב-16 השנים האחרונות, ולכן ניתן לראותו כתושב ישראל.

אשר לטענה בדבר "הגנה מן הצדק", בנוגע לכך שבית הדין השרעי אישר את הנישואין השניים, טענה התביעה, כי בית הדין השרעי נתן פסק דין הצהרתי המאשר את תוקף הנישואין, שכבר נערכו, וכי טענה זו כבר נדחתה בפסיקת בתי המשפט.

לאור כל האמור - עותרת התביעה להרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירה שבכתב האישום.

ההגנה טענה, כי הן האמרה שמסר הנאשם והן האמרה שמסרה האשה הראשונה, במהלך חקירת המשטרה - דינן להיפסל לאור הפרת זכויות הנחקרים וכי אם תפסלנה - לא תהינה בידי המאשימה די ראיות להוכחת האשמה.

אשר לפסילת אמרת הנאשם, טענה ההגנה, כי אינה מתבקשת בהתאם להוראות סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 וזאת, לאור כך, שאין ההגנה טוענת שההודעה לא נגבתה באופן חופשי ומרצון.

לטענת ההגנה, דין האמרה להיפסל מתוך כך שהנאשם לא נחקר בשפתו; ואף לא הוסרטה. בנוגע להודעתה של ע.ת. 2 - האשה הראשונה - נטען, כי העדה נחקרה בשפה הערבית, אך החקירה תועדה בתרגום לעברית; גם חקירה זו - לא תועדה בוידאו או באודיו.

טענה נוספת של ההגנה, היא, כי לא ניתן לסמוך על עדותה של האשה הראשונה - ע.ת. 2 כלל, לנוכח הוראות סעיף 183 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ההגנה טענה עוד, כי אין ניתן להסתמך על מסמכי הנישואין שבין הנאשם לבין האשה הראשונה (ת/4) וזאת, לאור כך שהמדובר במסמכים משנת 2008, כשמאז יתכן, שנעשה שינוי במעמדה האישי.

טענה נוספת של ההגנה היא של הגנה מן הצדק. תחילה, במענה לכתב האישום, טענה ההגנה, כי היה על התביעה להעמיד לדין גם את הקאדי שאישר את הנישואין. אולם, טענה זו לא הועלתה בשנית במהלך ההליך ואף לא בסיכומי ההגנה, ומכאן, שטענה זו נזנחה. עם זאת, טענה ההגנה בסיכומיה, כי מתוך אנשים רבים העוברים עבירה דומה - הופעל החוק באופן אקראי, על קבוצה קטנה של אנשים, אשר נישאו בסמוך לשינוי מדיניות האכיפה.

ההגנה ביקשה, בסיכומיה, שהות לצורך המצאת נתונים, שיחזקו את טענותיה. לא הוגשה בקשה מסודרת בנוגע לכך, אך מכל מקום יצוין, כי במהלך הזמן שעד למסירת הכרעת הדין - לא הומצאו נתונים כאמור.

דין והכרעה

מאחר שבמענה שנמסר, לא כפרה ההגנה בעצם עריכתם של הנישואין עם האשה הראשונה וגם עם האשה השניה, נותרו להכרעת בית המשפט נקודות המחלוקת הבאות:

א. האם יש רגליים לטענה, כי חל שינוי כלשהו במעמדה האישי של האשה הראשונה, והיא התגרשה מהנאשם טרם נישואיו לאשה השניה;

לצורך הכרעה בשאלה זו יבחן בית המשפט גם, האם עלה בידי ההגנה להצביע על פגמים דיוניים, המצדיקים פסילת מה מהראיות שהוגשו מטעם התביעה וביחוד - אמרת הנאשם במשטרה (ת/2) או אמרת האשה במשטרה (ת/3);

ב. האם עלה בידי ההגנה להוכיח טענה של הגנה מן הצדק.

במענה לכתב האישום, העלתה ההגנה גם טענות בנוגע לסמכות העמדתו של הנאשם לדין, חרף כך שבמקור היה הוא תושב שטחי האוטונומיה באזור יהודה ושומרון וחרף כך שהנישואין הראשונים נערכו באזור יהודה ושומרון. טענה זו - נזנחה בסיכומי ההגנה ועל כן, אין בית המשפט מוצא צורך לדון בה לעומק. עם זאת יצוין, כי בדין זנחה ההגנה טענה זו, לאחר שהוכח במהלך המשפט, כי הנאשם מתגורר לפחות ב-16 השנים האחרונות באזור שגב-שלום וכן לא היתה מחלוקת על כך, כי הנישואין השניים, שהם אשר המקימים את יסודות העבירה - נערכו בישראל ואושרו בבית הדין השרעי בבאר-שבע.

א. אשר למעמדה האישי של האשה הראשונה:

בעדותו בבית המשפט העלה הנאשם טענה כבושה, שלא בא זכרה כלל בחקירתו במשטרה ולפיה - גירש את האשה

הראשונה - טרם נישואיו עם האשה השניה. טענה זו - לא בא זכרה גם במענה, שנמסר מטעם ההגנה.

במהלך עדותו בבית המשפט, הגדיל הנאשם לעשות וטען גם, כי לאחר גירושיו מהאשה הראשונה - החזירה, כאשר בזמן זה גירש את האשה השניה, ועוד ועוד טענות מתפתלות.

בנוגע לכך - מוצא בית המשפט ליתן מירב המשקל לאמרת הנאשם במשטרה - ת/2 - שנגבתה בסמוך לאחר הנישואין השניים.

בניגוד לטענות ההגנה בסיכומיה - לא התרשם בית המשפט, כי לנאשם קושי להבין השפה העברית. כאמור, מתגורר הנאשם ביישוב שגב-שלום יותר מעשור ומחצה. החוקר ע.ת. 1, שהוא חוקר מנוסה, קרוב לשני עשורים; בוגר החוג ללימודי מזרח תיכון לתואר ראשון ושני; בעברו - שימש גם כחוקר בשירות הביטחון הכללי ובמשטרת ישראל - שירת בתפקידים, שרובם ככולן חייבו מגע עם אוכלוסיה דוברת השפה הערבית ואף עם המגזר הבדואי (בין היתר, שימש כחוקר פשיעה חבלנית עוינת; שירת במפלג המיעוטים במחוז ירושלים; שירת בתחנת ערוער) - העיד, כי לא התרשם מקשיי הבנת השפה העברית אצל הנאשם. חיזוק משמעותי לטענה זו, הוא העובדה, כי חוקר זה - דובר השפה הערבית על בוריה. אם היה מתרשם, כי הנאשם אינו דובר השפה העברית - לא היה מבחינתו כל מניעה לחקור אותו בשפה הערבית ולא היה הדבר יוצר כל הכבדה על פעילות היחידה החוקרת.

בית המשפט מוצא לקבל כמהימנה את דברי החוקר ע.ת. 1.

דברים אלה נתמכים גם מבחינת התוכן של האמרה ת/2. ראשית - המדובר באמרה המכילה פרטים פשוטים ובסיסיים, מרביתם נוגעים למצבו המשפטי של הנאשם. שאלות מסוג זה - מבינים גם מי ששליטתם בשפה אינה מלאה. בחקירתו הנגדית, אותה ניהלה התובעת בשום שכל - אישר הנאשם את כל הפרטים שנמסרו באמרתו, למעט אותו פרט, שמצא לשנות בעדותו בבית המשפט. האם הגיוני שרק בנוגע לפרט זה (שאלת גירושיו מהאשה הראשונה) - לא הבין הנאשם את השאלה?!

בבית המשפט, טען הנאשם, כי אינו יודע קרוא וכתוב, אך בחקירתו במשטרה ידע להסביר את התוכן של המסמך ת/5 (ראו ת/2, ש' 27-28). גם במהלך החקירה הנגדית, היו מצבים בהם השיב הנאשם בשפה העברית.

לכך יש להוסיף, כי בשלב המענה ובעת קביעת תכנית המשפט - לא הועלתה כל טענה מטעם ההגנה - לא בנוגע לקבילות האמרה ולא בנוגע לכך, שהנאשם אינו דובר השפה העברית. אמנם, הורה בית המשפט על זימון מתורגמן, אך הדבר נעשה לצורך שמיעת עדותן של עדות התביעה - נשותיו של הנאשם.

לכל אלה יש להוסיף כי בתאריך 04.07.18, הובא הנאשם בצו הבאה לבית המשפט ושם מסר נאום ארוך, כולל התייחסות לסיבות, בגין לא התייצב לדיון - הכל בשפה העברית, ללא מתורגמן.

לאור כל האמור - אין בידי בית המשפט לקבל טענת ההגנה, כי הנאשם אינו דובר השפה העברית והוא דובר אותה, אף מעבר לנדרש לצורך החקירה הפשוטה שעבר במשטרה. משנקבע כך - לא היה צורך כלשהו לתעד את חקירתו באופן חזותי או קולי.

באמרת הנאשם - ת/2 - נשאל הוא במפורש, האם גירש את האשה הראשונה לפני שהתחתן עם האשה השניה ושלל עובדה זו (ראו ת/2 ש' 13 - 14).

גם בפתח העדות, סיפר הנאשם, כי מתגורר בשגב-שלום עם שתי הנשים שלו (שם, ש' 6). כאשר העמיק עמו החוקר בשאלה, מדוע נישא לשתי נשים - לא טען דבר על כך, שגירש אחת מהן, אלא ציין, כי סבר, שהיות שנישא לאשה הראשונה באזור יהודה ושומרון, אין מניעה שישא אשה נוספת (שם, ש' 17 - 18).

הנאשם אף מצא להוסיף, בחקירתו במשטרה, כי בבית הדין השרעי - אמר, שהוא נשוי כבר לאשה אחת ונאמר לו, שאינו מחויב לגרש אותה. עולה מכך בבירור, כי באותה העת - היה נשוי לה.

גם על פי החיווי בספח של תעודת הזהות שהציג הנאשם בבית הדין השרעי - שהוצאה על ידי גורמי האוטונומיה נרשם, כי מעמדו האישי הוא "נשוי", והנאשם אף נמנע מלשלול, בעדותו בבית המשפט, כי אמר לקאדי השרעי, כי הוא כבר נשוי.

יצוין, לענין זה, כי בפרוטוקול אישור הנישואין בבית הדין השרעי - ת/5 - מופיעה הערה, לפיה, על המזכיר להעביר עיון ההחלטה ליועמ"ש לממשלה וזאת לאור כך שקיים חשש, שהמדובר בנישואים פוליגמיים.

לו היה הנאשם, כדבריו, גרוש - קשה להניח, שלא היה מציין עובדה זו - ובכך היה נמנע מלהעמיד עצמו בסיכון.

אלא, שהנאשם לא מצא לציין טענה זו - לא בחקירתו במשטרה; לא בבית הדין השרעי; לא במענה שנמסר; ומכאן - שמדובר בטענה חסרת כל בסיס, אותה בדה בעדותו בבית המשפט, על מנת לנסות למלט את עצמו מאחריות פלילית.

קביעה זו בנוגע למעמדה של אמרת הנאשם - מקבלת חיזוק משמעותי מקריאת אמרתה של האשה הראשונה, אשר הוגשה בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

אמרה זו הוגשה במהלך חקירתה של ע.ת. 2 - האשה הראשונה בבית המשפט, ובית המשפט מוצא להעדיף אותה על עדותה של העדה בבית המשפט. בבית המשפט - עשתה האשה מאמץ לגונן על בעלה - הנאשם. אך מקריאת אמרתה במשטרה ת/3, עולה, כי השיחה לפי תומה, ככל הנראה אף בלא שסברה כי קיימת בעייתיות משפטית כלשהי בכך שבעלה נשא אשה נוספת.

גם עדה זו לא טענה בחקירתה במשטרה, ולו ברמז, כי אי פעם גירש אותה בעלה, ואף שללה במפורש ענין זה (ת/3, ש' 6 - 7).

כאן המקום להידרש לטענת ההגנה בנוגע לשמיעת עדותה של עדה זו, ולקבלת האמרה בהתאם להוראות סעיף 10א(א) הנ"ל.

הכלל הוא, כי אשה אינה כשרה להעיד נגד בעלה (ראו סעיף 3 לפקודת הראיות), זאת, לאור כך שהמחוקק מצא ליתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי של שלמות התא המשפחתי, על פני מיצוי הדין הפלילי במקרים מסוימים ראו, לענין זה, פרופ' י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009, חלק I, עמ' 439:

מבין הטעמים שנתנה הפסיקה לקיומן של הוראות מיוחדות אלו, הסביר והמשכנע ביותר הוא זה הנעוץ במגמה לשמור על שלמות התא המשפחתי ועל שלום הבית במסגרת המשפחה. מגמה זו הועדפה על פני החובה להעיד ולתרום בדרך זו לקיום משפט צדק.

ברם, לכלל זה סייגים שונים, שנקבעו בחוק ובפסיקה.

אחד הסייגים בא לידי ביטוי בסעיף 183 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977, אשר קובע:

על אף האמור בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, כשר בן הזוג להעיד נגד בן זוגו במשפט על עבירה לפי סימן זה, אך אין כופין להעיד, לא בן זוג ולא מי שנישא לנאשם בנישואין שאינם תופסים.

לא נמצא, כי משמעותו של סייג זה נדונה, עד כה, לעומק, בפסיקת בתי המשפט.

בחינת הוראת החיקוק יכולה, לטעמו של בית המשפט, להביא למסקנה אחת בלבד, והיא - כי ככלל, אין מניעה לקבל עדות בן זוג נגד בן זוגו במשפט פלילי על עבירה של ריבוי נישואין. כך, שהמדובר בחריג להוראת סעיף 3 לפקודת הראיות.

ברם - אם בן הזוג עצמו אינו מעונין להעיד במשפט כזה - לא יכפו זאת עליו.

ההגנה ביקשה לפרש הסעיף, כך שמלכתחילה לא ניתן להזמין העדה למתן עדות.

ענין זה נדון על ידי בית המשפט, והטענה נדחתה (ראו החלטה מיום 30.10.19), כשנקבע, כי שאלת קבילות פרטים שנמסרו אינה חופפת לשאלת עצם זימונו של עד למתן עדות.

לפיכך - זומנה העדה ואף הוצא נגדה צו הבאה.

כשהגיעה העדה לדיון - אף הסביר לה בית המשפט, כי אם אינה מעונינת להשיב לשאלות, זו זכותה.

בחקירתה הראשית, החלה העדה להשיב על שאלות, כשמעת לעת שב וטען הסניגור, כי העדה אינה חייבת להעיד, ומבקש מבית המשפט להזכיר לה זאת. אלא, שנוסח הסעיף אינו מחייב להבהיר הדברים לעדה (בית המשפט הבהיר לה זאת מעבר לנדרש) ומותר ההחלטה בידה - כאשר אם היא אינה חפצה להעיד - עליה להביע זאת.

רק בחקירתה הנגדית, אחרי מספר רב של פעמים, בהן שב וחזר הסניגור על כך שאינה חייבת להעיד, בסופו של דבר - "נעתרה" העדה להפצרותיו, ומסרה, כי אינה מעונינת להעיד. או אז - הופסקה חקירתה - וזאת בהתאם למצוות המחוקק.

בנסיבות המתוארות, קשה לטעון, כי נפגם משקל עדותה של העדה, בשל העובדה שלא מוצתה החקירה הנגדית, וזאת היות שההגנה, היא שהביאה, בפניותיה לעדה, למצב בו חדלה מלהעיד, כשהעדה עצמה - לא ביטאה הסתייגות כלשהי מיוזמתה. גם במשפט הפלילי, חלה על כל אחד מהצדדים החובה לממש את זכויותיו הדיוניות בתום לב.

מכל מקום, בנוגע לשאלות הרלוונטיות להכרעה - קרי, האם היה הנאשם נשוי לעדה והאם התגרש ממנה - השיבה העדה בפירוט, בטרם הביעה התנגדותה, ואף אישרה את אמיתותם של מסמכי הנישואים הראשונים - ת/4 ואת האמרה, שמסרה במשטרה.

מאחר שבנוגע לחלק זה של העדות, אותו מסרה העדה מרצונה החופשי, אפילו לאחר שהוסבר לה שאינה מחויבת לכך - סתרה דברים שמסרה במשטרה - מצא בית המשפט להתיר הגשת האמרה במשטרה וכעת, כשהגיעה העת לשקול הראיות - מוצא להעדיפה על הפרטים שנמסרו בבית המשפט.

גם בנוגע לעדה זו - לא מצא בית המשפט פגם משמעותי בחקירה, אשר מביא למסקנה, כי יש לפסול את אמרתה במשטרה.

מתן האמרה הוכח במשפט.

הפרטים שמסרה - תואמים את הפרטים שמסר הנאשם באמרתו.

החוקר - ע.ת. 1 - כלל לא נחקר נגדית בנוגע לאופן גביית האמרה מהעדה, אלא על נסיבות גביית אמרת הנאשם בלבד.

העדה עצמה מסרה, כי נחקרה בשפה הערבית, אך לטענתה זו - אין זכר באמרתה ת/3, ומכל מקום - גם אם היו שאלות מסוימות שתורגמו על ידי החור ע.ת.1, ואפילו אם לא תועד ענין זה ויודגש, כי אין בידי בית המשפט לקבוע שאכן כך היה - אין בית המשפט מוצא, כי היה בכך כדי לפגוע במשקל עדותה.

תשובות האשה מנוסחות בבהירות; קשורות לשאלות ומעידות על הבנת השאלות, וכאמור - מצאה לומר כי הנאשם לא גירש אותה וכי הוא מקיים יחסים זוגיים ומשפחתיים עם שתי נשותיו יחד, כשלפחות פעם בשבוע - ישן אצלה.

בית המשפט אינו מוצא את עדות הנאשם כמהימנה. הנאשם עשה רושם שלילי. הטענות שמסר - היו כבושות ואף טענות, שאינן הגיוניות ואינן תואמות את נסיון החיים. כך למשל, הטענה, כי התגרש פעמיים מהאשה הראשונה, אך לא שמר מסמכים כלשהם; כך למשל, הטענה, כי למרות הגירושין - ממשיך לפרנס את האשה הראשונה אשר עודה מתגוררת במתחם המגורים של משפחתו ולא שבה לבית הוריה; כך למשל, הטענה, כי למרות הגירושין, לא שילם את פיצויי השלמת המוהר (מקבילה למעין התחייבות הכתובה בדין העברי); כך למשל - הגרסאות המפותלות שמסר, לשאלה כיצד הגיע לאיזורי האוטונומיה ביהודה ושומרון, למרות הסכנה שמחרכת מעליו שם. מכל מקום - גרסתו של הנאשם סותרת את כלל המסמכים שהוגשו, שלא היתה מחלוקת על האותנטיות שלהם, ועל פיהם - היה נשוי לאשה הראשונה בעת שנשא את האשה השניה.

אשר לטענת ההגנה, כי מסמכי הנישואין - ת/4, הם נושנים, משנת 2008, ואין בהם להעיד על כך שלא השתנה המצב - אין אלא להביע תמיהה על טענה זו.

מעמדו האישי של אדם אינה בגדר אומצה המתהפכת מדי כמה שניות, או דקות, על האסכלה.

בני אדם אינם נוהגים לאשרר את מעמדם האישי ולהוציא תעודות נישואין או תעודות מזוהות, כל עוד לא חל שינוי כלשהו במצבם.

הן הנאשם והן האשה הראשונה - ע.ת. 2 - לא טענו, בחקירתם, כי חל שינוי כלשהו בנישואיהם ועל כן - אין מניעה להסתמך על המסמכים, שאף אינם כה נושנים.

אשר לטענה בדבר הגנה מן הצדק - טענות אלו עלו בעבר, וככל שהן נוגעות להכרעת הדין, הן נדחו על ידי שלוש ערכאות שונות: הן על ידי בית משפט זה; הן בבית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים; הן בבית המשפט העליון, אשר דחה בקשה למתן רשות ערעור.

טענת ההגנה, לענין זה, נסמכת על שני אדנים: האחד - כי היה מקום להעמיד לדין את הקאדי השרעי, על כך שאישר את הנישואין הפולגמיים. טענה זו (שכאמור לעיל, נטענה על ידי ההגנה בשלב המענה, אך זנחה לאחר מכן ולא בא זכרה בסיכומיה) - נדחתה, במפורש, בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בענין אבו סקיק, כשנקבע, כי המדובר

באשרור הצהרתי של הנישואין בלבד ולא באישור קונסטטוטיובי שלהם.

ראו, לענין זה, עפ"ג 26408-04-19 **מדינת ישראל נ' אבו סקיק** (פורסם במאגרים):

אשרור הנישואין בדיעבד נעשה על ידי ביה"ד השרעי בדלית ברירה, על פי דין השריעה ושלא בסתירה להוראות חוק העונשין; ואין בכך כדי ליתן תוקף לנישואין אלא רק הצהרה על תקיפותם לפי הדין הדתי.

האדן השני הוא - כי רק בנוגע למתי מעט נאכפת עבירה זו. בנוגע לכך, ציינה ההגנה, במפורש, כי אין בידה נתונים התומכים בטענה, ובקשה לדחות מתן הכרעת הדין, על מנת שיהיה בידה להביא הנתונים. ברם, עד מתן הכרעת הדין - לא הוצגו נתונים כלשהם.

הלכה היא, כי הטוען להגנה מן הצדק בעילה של אכיפה בררנית - נדרש להוכיח טענתו בראיות ובנתונים. על כך ראו ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (פורסם במאגרים):

כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין - כל עוד לא הוכח אחרת (בג"ץ 8756/07 עמותת "מבוי סתום" נ' הוועדה למינוי דיינים, [פורסם בנבו] פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותרה ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתניהם הרלוונטיים שווים (ההדגשה אינה במקור).

עוד ראו, ע"פ 3507/19 בורקאן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית שמורה למקרים חריגים ... והנטל המוטל על כתפי נאשם הטוען לקיומה הוא כבד, שכן לרשות עומדת חזקת התקינות המנהלית ביחס לפעולותיה ... לכן, אין די בהעלאת הטענה בעלמא ויש להניח תשתית ראיתית מספקת (ההדגשה אינה במקור).

אכן, בעבר לא נאכפה כמעט עבירה זו ובנוגע לכך חל שינוי במדיניות האכיפה. גם ענין זה נדון בפסקי הדין בענין אבו סקיק לעיל ונקבע, כי אין פסול בכך, שרשויות האכיפה משנות מדיניות וכי במקרה דנן, לאור הנזקים החברתיים העצומים הנגרמים כתוצאה מעבירה זו - הדבר אף מתבקש. ברם, מאז שינוי המדיניות - לא עלה בידי ההגנה להביא ולו בדל ראיה, כי הופלה הנאשם כלעומת אחרים, שנתפסו בעבירה זו ובשל כך - אין כל בסיס לטענה זו.

לסיכום - מוצא בית המשפט לאמץ הפרטים, שמסרו הנאשם והאשה הראשונה ע.ת. 2, בחקירתם במשטרה; פרטים הנתמכים במסמכים ת/4 וכן בתעודות הזהות שהוגשו על ידי ע.ת. 4. כן מוצא בית המשפט ליתן מלוא המשקל למסמכי הנישואין השניים - ת/5, שהאשה השניה ע.ת. 3 אישרה אמיתותם ומכל מקום - המדובר בפרוטוקול של ערכאה שיפוטית, המעיד על תכנו - ולקבוע, כי הנאשם נישא לאשה השניה, בעוד שהיה נשוי לאשה הראשונה, וכי לאור כך -

עבר העבירה הנקובה בכתב האישום, תוך שיסודות העבירה הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

בית המשפט אינו מוצא בסיס לטענות ההגנה מן הצדק.

בית המשפט מרשיע הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ב, 29 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.